

Den tyske regering ville acceptere Grækenlands udtræden af euroen, siger Der Spiegel

3. jan. 2015 – De store tyske og østrigske avisers websider har opfanget en kort, nummer-et-nyhed i *Der Spiegel*, som blev udlagt sent lørdag aften (kl. 18), der citerer tyske regeringskredse, som siger, at den tyske regering nu ville acceptere en græsk udtræden af euroen, hvis det blev nødvendigt. Nyheden præsenteres som et radikalt skift fra finansminister Wolfgang Schäubles og kansler Angela Merkels side. Ifølge pressens rapport anser de dette for det mest sandsynlige resultat i et valg, hvor en valgsejr til Tsipras ikke længere er en trussel mod systemet; de angivne grunde er de væsentlige fremskridt, siden krisen toppede i 2012; den rensede situation i Irland og Portugal; samt eksistensen af Den europæiske Stabiliseringsmekanisme (ESM) og bankunionen.

Den relevante passage i begyndelsen af nyhedsrapporteringen, der angiveligt skulle være en »indledende rapport«, som andre aviser kalder det, siger:

»I modsætning til dens aktuelle linje, er den tyske regering, iflg. Der Spiegels information, parat til at lade Grækenland træde ud af eurozonen, om nødvendigt. Kansler Angela Merkel og finansminister Wolfgang Schäuble (begge CDU) anser det for håndterbart, at Grækenland udtræder af den fælles valuta. Ifølge regeringskredse skyldes dette de fremskridt, som eurozonen har opnået, siden krisen toppede i 2012.«

Dette er, selvfølgelig, et forsøg på at »fløjte muntert, mens man går forbi kirkegården«, som vi har hørt fra flere sider i

de seneste dage. Det er imidlertid virkelig et betydningsfuldt skift, hvis den tyske regering, der hidtil altid har insisteret: der er intet alternativ til euroen, og enden på euroen er enden på Europa, nu siger, at et land kan forlade enhedsvalutaen uden, at himlen falder ned. Virkeligheden i dette tilfælde er, at andre lande selvfølgelig omgående vil følge efter.

Spørgsmålet, om et land kan forlade euroen og forblive i EU, diskuteres også. *Der Spiegel* citerer en »højtplaceret valutaekspert«, der siger, at »hvis det bliver nødvendigt, vil erfarne juraeksperter finde et svar på dette spørgsmål«.

Under det internationale finanssystems aktuelle, ekstremt usikre situation vil sådanne erklæringer forhindre enhver falsk stabilitet før det græske valg om tre uger. Har nogen trukket stikket ud i Europa, for at udløse et sammenbrud og omgående frembringe et finansdiktatur (bail-in; dvs. ekspropriering af bankindeståender, -red.), under påskud af at forhindre et finansielt kaos? Er det et forsøg på at begrænse skaden efter Schäubles trussel om, at Grækenland hellere måtte stemme rigtigt? Eller er der faktisk nogen i Tyskland, der ønsker at komme ud af eurosystemet i sidste minut?

Dette kunne blive et Schabowsky-øjeblik (Schabowsky var den østtyske partifunktionær (fra Tysklands Socialistiske Enhedsparti), som på en pressekonference annoncerede muligheden for at rejse til Vesten, hvilket fik horder af DDR-borgere til at krydse grænserne til Vestberlin samme aften, og som gjorde Berlinmurens fald til et fait accompli). Denne gang er en udtræden defineret af det fulde LaRouche-program.

Fra LaRouche-bevægelsen 4. jan. 2015: I har langt mindre tid, end I tror

Under en diskussion om den aktuelle, strategiske situation i går intervenserede Helga Zepp-LaRouche skarpt for at fremstille den aktuelle situations virkelighed. »Historien vil måske ikke vente til den 17. januar«, understregede hun under en diskussion om Schiller Instituttets planlagte arrangement den 17. januar i New York. Vi må mobilisere ud fra et standpunkt om den umiddelbart overhængende krise – der står umiddelbart foran at komme ned over vore hoveder, både finansielt og strategisk.

Det tempo, hvormed begivenhederne finder sted, understregedes i går af udviklingen omkring euroen. Ifølge kalenderen vil eurokrisen finde sted efter det græske valg, som er fastlagt til den 25. januar, og hvis resultat afgjort forventes at blive en afvisning af EU's politik. I virkeligheden finder krisen sted nu, som det ses af indikationer om det rapporterede dramatiske skift i den tyske regerings politik mht. at acceptere, at grækerne forlader euroen.

Den kommende finansielle nedsmeltning vil selvfølgelig ikke ske i Europa, men på globalt plan, hvor også Wall Street vil bryde sammen. Vi står over for en verdenskrise, som kunne komme væltende ned over hovedet på os hvert øjeblik, det skal være.

Det samme gælder konfrontationen med krig.

Den umiddelbart overhængende krise gør omgående handling bydende nødvendig – vedtagelsen af [LaRouches Fire Love](#), der begynder med Glass-Steagall, samt en national bevægelse med

krav om USA's såvel som Europas tilslutning til BRIKS, for at genopbygge en verden, der er menneskeheden værdig. Zepp-LaRouche understregede, at dette skift i USA involverer intet mindre end en genoplivelse af den ægte, amerikanske identitet som en republik, der handler både i sine egne borgeres og hele menneskehedens interesse.

En ledende amerikaner, der handlede i denne hensigt, var Alexander Hamilton fra New York, USA's første finansminister, og af hvis geni fødtes det Amerikanske, økonomiske System, som BRIKS-nationerne nu har vedtaget. Denne briefing indleder en række lejlighedsvis historiske overblik over Hamiltons lidenskabelige kamp for dette system – denne gang kampen omkring hans Report om Offentlig Kredit, som han fremlagde for Kongressen den 9. januar 1790.

(Link hertil følger senere)

Red euroen – Afskaf vælgerne

30. dec. 2014 – Finansoligarkiet kan muligvis beslutte fuldstændig at annullere den smule »demokrati«, der måtte eksistere i Europa, efterhånden som man indser, at det virkelig farlige i det græske valg ligger i, at det meget let kunne dreje vælgere over hele Europa imod den vanvittige politik i eurozonen i særdeleshed, og Den europæiske Union generelt.

Londons finansoligarkis egen avis *Financial Times* understreger dette gennem sit talerør Gideon Rachman, der har skrevet en kronik med overskriften »Eurozonens svageste led er vælgerne«. Han hævder, at lederne af eurozonen hidtil har kunnet lukke sig inde i Bruxelles og lave så mange beskidte aftaler som muligt for at redde eurozonen, men nu, med valget i

Grækenland, kunne en venstreorienteret regering, der er imod nedskærings- og bailout-politik, under ledelse af Syriza, ændre alt dette. En valgsejr til Syriza truer med at give fremgang til alle de euroskeptiske partier, fra det venstreorienterede Podemos i Spanien og til de venstre- og højreorienterede partier i Italien og Le Pens Front Nationale i Frankrig.

»Det svage led«, tilstår Rachman, er »risikoen for, at vælgerne vil gøre oprør imod den økonomiske nedskæringspolitik og stemme på 'anti-systempartierne'«. Det ville, græmmes han, betyde, at »hele det skrøbelige korthus med gæld, bailout og nedskæringspolitik begynder at vakle«.

Rachmans profascistiske argument ligger tæt op ad det argument, som blev offentliggjort i maj 2013 af JP Morgan, som sagde, at den største forhindring for deres planer om nedskæringspolitik i Europa er eksistensen af de antifascistiske forfatninger, der blev vedtaget i Europa i kølvandet på Anden Verdenskrig.

I øvrigt er den store frygt, som bekymrer Rachman og andre finanskommentatorer, at Spanien, der afholder valg i slutningen af 2015, bliver den næste dominobrik, der falder efter Grækenland. Alle de spanske medier rapporterer, at premierminister Mariano Rajoy har antydnet, at han måske vil danne en koalition med Socialisterne for at standse Podemos-partiet, der, til trods for, at det først blev dannet i år, nu ligger forrest i opinionsmålingerne. Rajoy har også krævet en ekstraordinær parlamentssamling i januar for at debattere og vedtage hans reform af straffeloven samt forholdsregler, der er rettet imod korrupsion og for finansieringen af partier, og som kunne føre til overraskelser.

Andre EU-lande, der afholder valg i 2015, inkluderer Storbritannien, Polen, Danmark, Finland, Portugal og Estland.

Fra LaRouche-bevægelsen 31. dec. 2014: De afgørende slag vil finde sted i begyndelsen af januar

Foran os ligger der en nedsmeltning af hele det transatlantiske finanssystem, muligvis så tidligt som i begyndelsen af januar, understregede Lyndon LaRouche i dag (30. dec.). Det dikterer nødvendigheden af hurtigt at få et resultat mht. at få USA og Europa ind i BRIKS-dynamikken, og ikke planer og løsninger på længere sigt, som måske vil komme for sent til at gøre en forskel, med mindre vi handler nu. Under disse betingelser kan det være farligt at planlægge for længere ud i fremtiden, erklærede LaRouche.

Den aktuelle udvikling i Grækenland er et eksempel på, hvor hurtigt situationen, så vel som gældskrisen, udvikler sig. Der er nu udskrevet nyvalg til den 25. januar, og det vil sandsynligvis resultere i en regering ledet af Syriza, der allerede har gjort det klart, at de har til hensigt at bryde væk fra den folkemorderiske nedskæringspolitik, som Trojkaen har tvunget ned over landet. Som rystede kommentatorer i Det britiske Imperiums medier alle indrømmer, så kan denne »antisystem«-smitte lynhurtigt sprede sig til Spanien, Portugal, Italien, Frankrig og selv Storbritannien.

I en artikel i *Financial Times* sagde Gideon Richman det direkte: den største risiko er, at »vælgerne gør oprør mod den økonomiske nedskæringspolitik«; sker det, vil hele »korthuset, med gæld, bailout (statslige redningspakker) og nedskæringspolitik begynde at vakle«. Dette minder om JP

Morgans klage fra begyndelsen af maj 2013 over, at det største problem i Europa er eksistensen af anti-fascistiske forfatninger, der blev vedtaget efter Anden Verdenskrig.

For fascisme ville forstås gøre livet så meget lettere for Det britiske Imperium. En skam, at russerne, kineserne, andre BRIKS-lande og et voksende antal nationer i hele Latinamerika og Asien ikke er enige og ikke bøjer sig for afpresningen med trusler om en militær og finansiel atomkrig.

Med hensyn til USA, erklærede LaRouche, så er vi bankerot, og befolkningen er demoraliseret. Vore militære kapaciteter er ødelagt, vore institutioner inkompetente og i færd med at bryde sammen. USA er forkrøblet, understregede LaRouche, og vi må foretage en udrensning af den økonomiske og moralske sygdom, der har taget over, især efter mordet på Kennedy. Til dette formål har [LaRouche udstedt et offentligt krav om retsforfølgelse](#) af Cheney og andre i Bushregeringen for deres torturprogram, og retsforfølgelse af Obama for hans de facto medskyldighed ved at mørklægge disse forbrydelser.

»Som en af de 16 millioner overlevende amerikanere, der gjorde tjeneste i Anden Verdenskrig og kæmpede for at besejre et Hitler-regime, der begik ubeskrivelige forbrydelser mod menneskeheden, kan jeg tale med særlig autoritet«, erklærede LaRouche. »At stille disse forbrydere for retten er den ultimative prøve for, om vores nation er i besiddelse af den moralske standard, der skal til for at overleve. At tolerere og mørklægge sådanne afskyelige handlinger, der udføres i så stor målestok af elementer i vores egen regering, er i sig selv en forbrydelse imod vores nations principper, der er bevaret som en helligdom i vores Forfatning.«

Se også: <https://larouchepac.com/20151230-8>